

РЕШЕНИЕ

№ 2851

гр. София, 27.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 29.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **875** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.405 Кодекса на труда /КТ/.

Образувано е по жалба от „Юръпиън Еър Чартър“ ЕАД, срещу т.5 от Протокол за извършена проверка /П./ № ПР 2234162/14.12.2022г. на Дирекция „Инспекция по труда“ [населено място], потвърдено с Решение от 10.01.2023г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“.

В жалбата се твърди, че оспорваното предписание е незаконосъобразно издадено, поради противоречие с материалния закон, отменително основания по чл.146, т.4 от АПК. По същество се излага, че административният орган неправилно е приел, че стюардите/стюардесите са част от „летателния състав на гражданското въздухоплаване“, за които се дължи удължен платен годишен отпуск по чл.30 от НРВПО. Поради това се иска съдът да се произнесе с решение, с което да отмени дадените предписания. Претендират се разноски.

Ответникът - Дирекция „Инспекция по труда“ [населено място], чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не дава заключение за законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, след като се запозна с жалбата и събраните по делото писмени доказателства, прие следното от фактическа страна:

Производството пред административния орган е образувано по повод проверка, извършена от служители в Дирекция „ИТ“-С., в хода на която е изискан и представен Трудов договор № 407/12.05.2015г., сключен между „Юръпиън Еър Чартър“ ЕАД и И. Д. С., заемаща длъжността „стюардеса“, в който е определен 20 дни основен платен годишен отпуск. Представено е и допълнително споразумение № 370/01.05.2016г., по силата на което длъжността е изменена от „стюардеса“ на „стюардеса старша“. Със споразумение № 13/01.01.2019г. длъжността „стюардеса старша“ е изменена в „стюардеса инструктор“. След запознаване с така представените доказателства, проверяващите констатирани, че в тях не е посочен размерът на допълнителния платен годишен отпуск, като до приключването на производството не са представени доказателства за определяне на допълнителен такъв. Въз основа на това е прието, че с това се нарушават императивните изисквания на чл.156, ал.2 от Кодекса на труда, вр.чл.30 от Наредба за работното време, почивките и отпуските и чл.2, т.4 и чл.4, ал.2 от Наредба за определяне на видовете отпуска, за които се установява допълнителен платен годишен отпуск. В тази връзка и на основание чл. 404, ал. 1, от КТ е дадено задължително предписание, обективирано в т.5 на процесния протокол. Същото е оспорено по административен ред пред ИД на ДИТ, който с решение от 10.01.2023г. по чл. 97, ал. 1 от АПК, мотивирано е отхвърлил жалбата.

При така приетата фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи : Жалбата е процесуално допустима за разглеждане по същество, като подадена от надлежна страна и в предвидения преклузивен срок, от лице с правен интерес да оспорва, насочена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна при съобразяване на следното:

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е задължително предписание, дадено на основание чл. 404, ал. 1от КТ с точки т.5, доколкото с решение от 10.01.2023г. оспорването по административен ред е отхвърлено от изпълнителния директор на ГИТ.

Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда”, част от която е ДИТ осъществява цялостен контрол по спазването на трудовото законодателство. Нейните контролни правомощия са подробно описани в глава деветнадесета, раздел първи от КТ /чл.чл.399-408/, както и на други места в КТ по отношение на конкретни правомощия. ДИТ има право да извършва проверки, издава задължителни предписания, контролните органи имат право да привличат към административнонаказателна отговорност.

Съгласно разпоредбата на чл. 404, ал. 1 от КТ, за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и чл.401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат следните принудителни административни мерки: т. 1, предл. първо - да дават задължителни предписания на работодателите и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство.

Като принудителни административни мерки предписанията имат характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 ал. 1 от АПК и издаването им следва да е съобразено с изискванията за законосъобразност на ИАА.

Волеизявлението за налагане на оспорените предписания е обективирано в писмена форма, издадено е от материално и териториално компетентен орган-контролен орган

на Инспекцията по труда [населено място], доколкото процесното трудово правоотношение се развива в [населено място].

Настоящата съдебна инстанция намира, че оспореният административен акт за прилагане на принудителна административна мярка е постановен в писмена форма при спазване на административно-производствените правила като спор по тези въпроси между страните няма. Видно от приетите по делото доказателства основание чл. 36 от АПК и чл. 402, ал. 1, т. 2 от КТ, на оспорващия е била предоставена както възможност да ангажира пред контролния орган писмени доказателства във връзка със спазването на трудовото законодателство, така и възможност да вземе активно участие в започналото административно производство.

Правилно е приложен материалният закон.

Съгласно чл.155, ал.5 от КТ, някои категории работници и служители в зависимост от особеностите на работата имат право на удължен платен годишен отпуск, като категориите работници и служители и минималният размер на този отпуск се определят от Министерския съвет. Разпоредбата на чл.156, ал.1, т.1 КТ предвижда, че при условията на чл.155, ал. 2 работникът или служителът има право на допълнителен платен годишен отпуск за работа при специфични условия и рискове за живота и здравето, които не могат да бъдат отстранени, ограничени или намалени, независимо от предприетите мерки - не по-малко от 5 работни дни; като видовете работи, за които се установява допълнителен платен годишен отпуск, се определят с наредба на Министерския съвет. В тази връзка, Наредбата за определяне на видовете работи, за които се установява допълнителен платен годишен отпуск, приета на основание чл.156, ал. КТ – в чл.2, ал.4, предвижда, че право на допълнителен платен годишен отпуск за видове работи, извършвани при специфични условия и рискове за живота и здравето, които не могат да бъдат отстранени, ограничени или намалени, независимо от предприетите мерки, имат работниците и служителите, които извършват работи като членове на екипажите от летателните състави на въздухоплаването. Съгласно Чл. 30 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските, Работниците и служителите от летателния състав на гражданското въздухоплаване имат право на удължен платен годишен отпуск съобразно пролетените часове, както следва: до 400 пролетени часа - 36 работни дни; от 401 до 600 пролетени часа - 40 работни дни; от 601 до 700 пролетени часа - 45 работни дни; над 700 пролетени часа - 48 работни дни. Двете наредби не предвижда дефиниция за „летателен състав на въздухоплаването“, поради което термина следва да се тълкува съгласно чл.46, ал.1 ЗНА, в смисъла, който най-много отговаря на други разпоредби, на целта на тълкувания акт и на основните начала на правото на Република България.

Съгласно разпоредбата на чл.34 от Закона за гражданската авиация, членовете на екипажа на въздухоплавателно средство включват членовете на полетния екипаж и членовете на кабинния екипаж. В този смисъл са и Приложение №1 и Приложение №6 към Конвенцията за международно гражданско въздухоплаване, глава 1, дефиниции; както и Регламент /ЕС/ №965/2012 съответствие с Регламент /ЕО/ №216/2008 на Европейския парламент и съвета. Предвид това съдът намира, че като употребява термина „летателен състав“, наредбата не изключва кабинния такъв, а го противопоставя на наземния състав, обслужващ въздухоплаването. Горното е изводимо и от разпоредбата на чл.1, т.4 от Наредбата за категоризиране на труда при пенсиониране /което съгласно чл.104 КТ, също се извършва съобразно характера и особените условия на труд/, съгласно който от първа категория при пенсиониране е

трудът на: пилот, шурман, радист, борден инженер (механик), парашутист, стюардеса (стюард) и борден съпроводител, работещи във въздухоплаването.

Оспорваното предписание е издадено и в съответствие с целта на закона, а именно да предостави допълнителен платен годишен отпуск за работа при специфични условия и рискове за живота и здравето, които не могат да бъдат отстранени, ограничени или намалени и което се дължат на огромната отговорност за безопасността на полета, както и неблагоприятните условия при които членовете на екипажа полагат труд.

Поради това, като е приел, че „летателният състав на гражданското въздухоплаване“ по смисъла на чл.30 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските, включва и кабинния състав на екипаж на въздухоплавателното средство, т.е. и стюардите и стюардесите, съдът намира че административният орган е издал един законосъобразен акт, постановен при липа на отменителните основания, визирани с разпоредбата на чл.146, т.1-5 от АПК

Предвид изхода на делото и на основание чл.143, ал.3 от АПК, оспорващата страна следва да бъде осъдена да заплати на ответника сторените по делото разноски в размер на 100 лева, определена п на основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, Административен съд София-град, II-ро отделение, 28-ми състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба от „Юръпиън Еър Чартър“ ЕАД, срещу т.5 от Протокол за извършена проверка /П./ № ПР 2234162/14.12.2022г. на Дирекция „Инспекция по труда“ [населено място], потвърдено с Решение от 10.01.2023г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, като неоснователна. ОСЪЖДА „Юръпиън Еър Чартър“ ЕАД, с ЕИК[ЕИК], да заплати в полза на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ съдебни разноски в размер на 100 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от връчване на съобщението за изготвянето му

Препис от решението да се връчи на страните на основание чл.138 от АПК.

СЪДИЯ: